

MLADO JUTRO

št. 5.

V Ljubljani, 4. februarja 1940

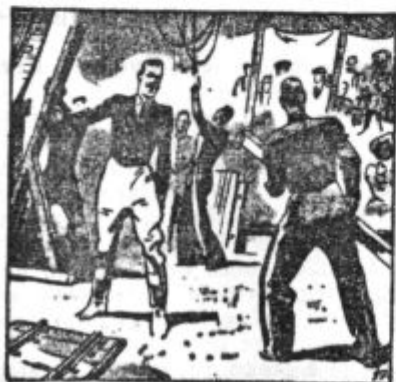
Leto XI.

CIRKUŠKO ŽIVLJENJE

POVEST S SLIKAMI

Številni pestrobarni lepaki, s katerimi je cirkus Hawkins naznanjal svoj novi spored, so razgibali zanimanje meščanov in vstopnice za otvoritveno predstavo so bile razprodane že nekaj časa prej. Ko je Simson za zaveso opazoval množico gledalcev, je bil zadovoljen. Gotovo, le nekaj tako dobro obiskanih predstav in cirkus bi si temeljito opomogel; toda to Simsona ni zanimalo, njegove misli so bile drugje. Ko bi ga kdo poslušal, bi bil slišal, ka-

ko je v hudobnem nasmehu zamrmral: »Nocoj se bo tehnična usode prevesila v mojo korist. Jutri sem že vodja tega podjetja!»

Razpoloženje gledalcev se je stopnjevalo od točke do točke pestrega sporeda, ki se je odvijal hitro in brez nepotrebnih odmorov. V edinem daljšem odmoru, ki je bil določen že v samem sporedu, so sedaj uslužbenci brž sestavljali tirno napravo. Pod vodstvom Simsona je sestavljanje šlo urno izpod rok in poslovodja ni zamudil priložnosti, da ne bi delavce vedno znova opozarjal, naj posamezne dele skrbno spnejo, češ saj gre za življenje in smrt.

Jerryju, ki je ob vhodu v pozornico opazoval Simsonovo vnemo, je bilo sedaj skoraj žal, da mu v zadnjem času ni mogel prav zaupati. Kaj mu na njem ni ugajalo, prav za prav sam ni vedel, sedaj pa je bil že kar prepričan, da mu je delal krivico. V tem premišljevanju ga je zmotilo brnenje zvoncev po šotoru. Zamolkli udarci na gong so naznanili nadaljevanje predstave in cirkuski služabniki so se naglo postavili pred vhodom v dve vrsti. Godba je za-

igrala čvrsto koračnico. Težko pričakovani trenutek je nastopil in nasmejan je vstopil na pozornico Hawkins. Pozdravilo ga je oglušujoče ploskanje in klicanje. Ko se je zahvalil za pozdra-

ve na vse strani. Je odvrnil svoj plašč. Trenutek je še postal, osvetljen od križnih pramenov svetlobe, v svoji tesno se prilagajoči sportni obleki.

IZ KRAJEV, KJER ŽIVIJO SLOVENCİ

A. A.

Rezija in Rezijani

Vzemiva v roke zemljevid, poiščiva najzahodnejše pokrajine, v katerih domujejo Slovenci, in se odločiva, da obiščeva v duhu najbolj zapuščen in najmanj poznan slovenski obmejni kot — Rezijo.

Pojdiva ob Soči navzgor do ovinka, s katerim seže ta »brhka hči planin« v svojem zgornjem teku najdalj proti zapadu. Tu stoji prijazna vas Žaga. Z desne strani priteče v Sočo Učēja. Napotiva se ob njej proti zapadu. Dolina je tesna, steza je ozka, zato pa toliko bolj raztegnjena v daljavo. Samotne hiše so redke, več je senikov. Tu di planine za živino se vrste. Po osmih dolgih urah dospeva v Rezijo, lepo dolino, ki so jo gorski velikani ujeli v svojo sredo. Na jugu stoji Mužci, na vzhodu straži Kanin s svojimi sosedi, na severu Kolk, Tolsti in Lomniški vrh. Le na zapad je dolina odprta in se steka v dolino Bele, v katero odvaža Rezijanski potok vodo.

Mala je Rezija. V njej so vasi Ravenca, Rušče, Njiva, Osejani. Stolbica, Korita in še nekateri manjši kraji. Malo je Rezijanov, niti ne 5000, toda preveč jih je za tisto bore malo kruha, krompirja, korenja in fižola, ki ga daje m-ldo rodovitna rezijanska zemlja. Zato živijo Rezijani trdo in skromno. Največ jih gre v druge kraje, od vasi do vasi, od hiše do hiše, kjer si s trdim delom pošteno služijo kruh. Rezijan je znajdljiv, nadarjen in skromen. Ženske pobirajo stare cunje in kosti za igle in sukanec, moški vežejo lončeno posodo, popravljajo dežnike, brusijo britve in nože, cinijo preluknjano pločevinasto posodo, krpajo kotličke itd. Po sejmiših prodajajo lonce in trgujejo z razno drobnarijo. Težavna je Rezijanova pot po svetu, ker mora povsod vlačiti s seboj težko breme. Kadar se vrača domov z zaslužkom, se obloži z živili.

Svoj domači kraj ljubi nad vse. Morda ravno zato, ker ga mora tolikokrat zapustiti. Tujina mu je neprijazna.

Pripovedovali so mi, da je nekoč vzel Rezijan svojega sina, ki je bil še otrok, na pot v svet. Nenadoma mu je daleč z doma obolel in umrl. Nesrečni oče je prikril ljudem sinovo smrt, naložil skrivaj mrtvega otroka v krošnjo in nesel dva in pol dni daleč to žalostno breme, da je prišel v Rezijo, kjer ga je pokopal v domači zemlji.

Mnogi Rezijani se naselijo v raznih poklicih tudi v bližnje in daljne trge in mesta, kjer dobro uspevajo, ker so žilavi in skromni.

Rezijansko narečje je bogato in starinsko. Razvilo in ohranilo se je precej ločeno od sosednih. Temu je gotovo v največji meri kriva lega doline, ločene od ostalega sveta. Nekateri domnevajo, da se za to razliko skrivajo tudi zgodovinski vzroki, češ, da se Rezijani niso naselili v te kraje istočasno z ostalimi Slovenci ter, da so vse svoje posebnosti jezika in življenja prinesli že s seboj.

Ne bova raziskavala, kaj je resnica. Res je, da so Rezijani morda nekoliko temnejše polti in navadno tudi bolj črnih las kot ostali Slovenci. Po značaju veljajo pri nas kot ljudje precej nagle jeze.

Spominjam se neke zgodbe o Rezijanu, loncih in toči.

Rezijan je razpostavil na sejmu svoje lonce in jih prodajal. Zdajci se usuje debela toča in začne klestiti po njih, da se po vrsti spreminjajo v črepinje. Ko obupani možakar vidi, da ne more rešiti blaga ter da mu bo toča požrla ves zaslužek, noče onemogel in miren gledati tega prizora. Ves besen skoči med lonce, začne jih z nogami drobiti na drobne kose in groziti toči:

»Če je že tako, jih ne boš ti, ampak jaz!«

Hokej na ledu

Smo sredi najlepše zime in prostrana smučišča izvabljajo staro in mlado v objem zdravega in živega sportnega veselja. Pa tudi gladke ledene ploskve pridobivajo leto za letom večje število obiskovalcev. V zadnjih letih se je pri nas ponekod, predvsem v Ljubljani, že uveljavil tudi hokej na ledu, zvrst drsalnega sporta, nekak nogomet na ledu.

Hokej na ledu pa že stavlja na drsalca zlasti glede opreme precej zahtev: čevlji, varovalke za noge in prave palice niso ceneni predmeti. Toda vse to tudi ni vedno potrebno in se da najti zanje cenejši in za naše veselje enakovreden nadomestek.

Stara sprehajalna palica z zakrivljenim držajem nam bo dobro nadome-

stila pravo, vsem predpisom odgovarjajočo palico. Če se bojimo, da bi preveč trpele naše piščali, si ovijemo okoli nog primerno urezan kos lepenke. Še učinkovitejše nas bo zaščitil ovoj izpletene slame.

Pri igri ne uporabljajmo gumijaste žoge, ker odleti po vsakem udarcu predaleč. Okrogel ali vsaj približno okrogel kos lesa (glej slike) nam bo bolje služil, le dovolj težak mora biti, da drsi po ledu.

Če je število igralcev dovolj veliko, se razdelijo v dve stranki, ki igrata druga proti drugi. Upoštevanje kakšnih posebnih igralnih pravil pri tem ni potrebno. Da je igra kolikor toliko živahna, morajo biti vsi igralci dobri drsalci. Kakor pri nogometu se na obeh koncih označijo vrata, ki pa so pri hokeyju na ledu neprimerno manjša kakor

pri drugih podobnih igrah. Vsaka vrata brani vratar, ki mora imeti drsalke, čeprav se nikdar ne sme preveč oddaljiti od svojega prostora. Ni pa nujno, da bi moral imeti drsalke tudi sodnik. Na naši prvi sliki (—a—) odvarja igro sodnik s tem, da vrže »žogo« na ledno ploškev. Predno »žoga« ne pade na led, se je ne sme nihče dotakniti. Igralca na sliki, ki čakata na padec »žoge« sta si zavarovala noge eden s slamo, drugi z varovalkami iz lepenke. Na drugi sliki (—b—) pa eden izmed igralcev sploh nima posebej zavarovanih nog, ker računa, da ga bodo zadostno varovali visoki čevlji. Slika nam kaže prizor pred vrati. Vrata so označena z opeko. Če število igralcev ni zadostno, da bi igrali na dve strani, se lahko igra tudi samo na ena vrata. V tem primeru dobi vratar pomagača, tako da se obramba preveč ne utruji.

Mi — Ne — dijakinja:

Pogumni Janezek in njegova sestra Marietka

Nastalo je pomladno jutro. Petelini so bili že odpeli, na gore je posijalo sonce, le raztresena vas na osojнем pobočju je bila še v senci.

Za pisanim poljem, za cvetnimi livadami in lokami je stala pod temnosenednatim hrastovim gozdom napol podrti koč ubogega rudarja Janeza. Koča ni bila njegova, ampak je bila last bogatega trgovca in krčmarja iz vasi, ki ni imel usmiljenja z revnimi ter je bil po tej svoji lastnosti znan daleč naokoli.

V koči je ležala na borni postelji bleda in bolna žena rudarja Janeza. Ob postelji sta lačna stala njena otroka: desetletni Janezek in petletna Marietka, ki je ves čas prosila mamo kruha. S pojemajočim glasom jo je mirila mati, končno pa je rekla sinku naj gre prosit kruha v vas. Janezek je odšel.

Ko se je pa čez uro vrnil je imel polne roke kruha in v žepu mu je žvenketal denar. Toda njegov pogled je bil žalosten, lica so bila objokana.

»Mati, mati,« je zaihtel, »oče je mrtev. Ponesrečil se je v rovu. Dali so mi ta denar, ki bi ga moral še dobiti za svoje delo. In krčmar mi je rekel naj se v kratkem izselimo, ker sedaj nam

ne bo imel kdo služiti denarja. Sam bo prišel...« Dalje ni mogel, ker mu je jok stisnil grlo.

Žalostno je bilo ta dan v koči.

Janezek je venomer mislil na očeta, ki je moral hoditi vsak dan v rov in ki se je zvečer zmučen vračal. Živel je le v temi, belega dne ni videl. Tudi v temi je umrl...

Kruh je ležal nedotaknjen na mizi in novci so bili zakotaljem po tleh.

Drugi dan je prišel k ženi krčmar in zahteval naj se takoj izselijo. Z zadnjim naporom si je žena izprosila, da bi smela vsaj umreti v koči. Dovolil ji je ker je videl, da bo uboga žena v nekaj dneh umrla.

Ko je mati umrla in ko so jo zagrebli v zemljo je Janezek spoznal kakšen siromak je postal. Sedaj je imel le še sestro. Žalosten jo je objel in se vrnil z njo v nekdanji dom. Tam si je zavezal culico, prijel sestro za roko in odšla sta v širni svet sama, žalostna in zapuščena — dve siroti brez staršev.

Hodila sta po svetu in se preživljala z miloščino. Tako je minilo mnogo let.

Nekega dne ko sta spet hodila po črnem gozdu, sta se zgubila. Mnogo

čas sta taval. Ko sta izgubila že vso nado, sta zagledala pred seboj veličasten grad. Okoli gradu je bil krasen vrt. V gradu sta pa živel kralj in kraljica ki sta imela kot pomladni cvet lepo hčerko Rožico.

Ko sta se približala gradu sta opazila nenavaden prizor. Pred gradom se je sprehajala kraljična Rožica s svojimi gospodičnami. Obležena je bila v rumeno svilen oplačilo z zlatožlatni-rumeno svilen oplačilo z zlatožlatni-podlesek, za pasom pa šop krvavorde-čih jagod. Tako okinčana je hodila ve-sela sem ter tja, ko se je zgodilo ne-kaj groznega. Na Rožico so planili razbojniki in jo odpeljali v gozd.

Zaman ga je dal kralj preiskati, Ro-žice niso našli. Janezku se je uboga Rožica smilila. Šel je k žalostnemu kra-lju in ga prosil, če bi smela ostati pri njih njegova sestra medtem, ko bi šel on iskat Rožico. Kralj je v to privolil.

Dolgo je hodil Janezek. Ko je legla noč je še vedno taval po gozdu. Kar naenkrat pa je zagledal pred seboj drobno luč. Ko je prišel bliže je opa-zil, da stoji pred staro kolibo. Ze je hotel potrkati, ko se odpro vrata in iz hiše stopi dvanaest razbojnikov in njl-

hov poglavar. Zaklenili so vrata in od-šli. Ko je zamrl njihov korak v gozdu se je Janezek z vso silo uprl v stara vrata ki so pod njegovo težo odneha-la in se z velikim truščem podrla. Ja-nezek je kmalu našel ubogo Rožico, ki je bila privezana z debelo verigo k zi-du. Sedela je na kamenitih tleh in mlo jokala. Janezek ji je povedal, da ji no-če nič žalega — nasprotno prišel jo je rešiti. Kraljična je bila tega zelo vese-la. Ko jo je Janezek rešil, jo je odpe-ljal k njenemu očetu v grad.

Kralj je bil Rožice zelo vesel, Janezku pa hvaležen, da mu je rešil hčer-ko — edinko. Določil je tudi, da bo Janezek njegov naslednik.

In res...

Ko je stari kralj umrl, sta se Janezek in Rožica poročila. Janezek, ki je z Ro-žico vladal zelo srečno je postal kralj, ki je bil po svoji dobroti znan po mno-gih deželah.

Vladal je pa zato tako dobro in pra-vično s svojimi državljani, ker je sam okusil vse bridkosti življenja, ko je ži-vel kot majhno dete v koči nad vasjo in ko je hodil leta in leta z Marjetko po svetu.

Mamica:

Pavlek in kozel

Mežanov Pavlek je bil prikupen de-ček. Njegov strupeni jezik je čestokrat povzročil, da so si fantiči skočili v la-se. To pa je bil povod, da so se vsi uvidevnejši dečki začeli izogibati jezi-kavega prepirljivca.

Bilo je neko popoldne med učnim odmorom. Učenci se v gručah razbeže po širnem šolskem vrtu. Tam skačejo in kričijo vse vprek.

Pavlek se zaleti pod mogočno staro hruško, okrog katere je svet precej dvignjen. Tam se nasloni na deblo in zakriči po vrtu:

»Kdo je toliko moža, da se upa z menoj igrat? Halo, ha-lo!»

Dečki se sicer ozrejo v kričača, to-da niti eden ne gre v njegovo bližino.

»Hej slabiči,« začne zbadati Pavlek. »Torej nihče se ne drzne k meni. Na to sem pa res ponosen. Zdaj vsaj vem, da sem kar pravi junak!«

Zadnje besede čuje tudi učitelj, ki prav tedaj stopi iz svoje sobe med

gručo učencev. Z gibom roke pozove Pavleka k sebi in ga vpraša:

»Pavlek, ali veš tisto basen o koz-lu?«

»Ne vem, gospod učitelj.«

»Torej čuj! Konj, krava, tele in ovca so se pasli gori na planini. Ko so se zadostno naužili sočne trave, so se po-dali v stajo k počitku in skupnemu po-menku. Kmalu nato pa prismrdi za nji-mi še kozel. Kakor bi trenil, zbežijo vse štiri živali iz staje in puste kozla samega.

Kozel to videč, se bahato izprsi in zamekeče zaničljivo:

»Oj ti plašljivčki, kako se me boje! Zdaj pač vem, da sem med vsemi naj-močnejši jaz!«

Konj mu pa zabrusi skozi okno:

»Reva, kako se motiš! Ni nas pregna-la tvoja moč, nego tvoj smrad!«

Tej povestici se vsi učenci glasno za-smejijo. Učitelj pa položi roko na Pavlekovo ramo:

»Saj ne boš zameril Pavleku, ali temu kozlu si ti v nekem oziru kar precej sličen. Tudi ti si namreč domišljaš, da se te zaradi tvoje moči vse boji. Pa se prav tako motiš, kakor se je kozel. Ne tvoja moč, nego tvoj strupeni

jezik, tvoje pikre zbadljivke, to je ti-sto, radi česar se te vsi pametni učenci izogibajo. In prav imajo!»

Dečki iznova prasnejo v smeh. Pavlek pa stoji kakor na žrjavici. Ali se je potem skušal kaj poboljšati? Bog ve...

Ivan Dodič: **Korenov Klemen**

V prijetni kotlinici sredi gorske planote leži zakotna vas Vrtača. Hiše čepce ob robu kotline, kot piščeta okoli koklje. Tu je zemlja dragocena in ne kaže postavljati hiš sredi najlepših njiv.

Strme senožeti so pogrnjene nad vasjo. Skozi vas drži slaba, kamnita cesta mimo Korenove domačije, kjer je zrasel Klemen. Dve uri je do cerkve in šole. Življenje v teh krajih je trdo in zahteva od ljudi več naporov kot v dolini.

V takem okolju in ob udarcih očetovega kladiva je doraščal Klemen.

Vse je kazalo, da bo Klemen, Korenov deveti otrok, postal fant od fare. Dvanajstleten je stopil prvič čez šolski prag. V šolo je hodil samo teden dni.

Stari Koren je popustil delo in stopil v šolo, da bi izvedel, zakaj so njegovega Klemena nagnali domov.

»Vse bo pobil, kar dobi v roko, vse poškoduje. Prvi dan je pretepel kar tri učence, včeraj pa je polomil klop«, je pojasnil učitelj Klemenovemu očetu. »Močan je kot hrust. Ker je tako oddaljen, ga niti ne moremo siliti v šolo.«

Koren se je zahvalil učitelju. Kaj ta-

kega ni pričakoval od navidez mirnega fanta.

Otožen je stopal oče domov in pre-mišljeval o Klemenu. »Zdaj vsaj vem, da fant ni za šolo. Same pritožbe sem moral poslušati o njem,« je peklo očeta.

Ko je stopil Koren na domači prag, je dejal Klemenu: »Za kovača se boš učil!« »Prav rad, oče! Sola itak ni zame, tam je vse preotročje,« se je odrezal Klemen. »Jutri bova začela«, je dodal oče. »Jaz te naučim kozjih molitvic!« Mel si je roki in pognal meh, da so iskre letele pod ožgani strop.

Klemen se uči

Precej vode je preteklo v potočku, pod kovačijo, predno je Klemen znal, kar je bilo treba. Nekega dne pa je oče držal na nakovalu razbeljeno železo. Klemen je z vso močjo udrihal po železu z največjim kladivom, da je donelo po vsej planoti.

»Ta fant je pa od sile! Kdo ga bo krotil, ko doraste?«, so tuhtali starci,

Ki so čuvali domove v poletnih dneh. Drugi vaščani so se zgubili po rovih in njivah, kovač pa je imel delo doma. Zdaj je bilo treba temu podkovati konja, zdaj temu okovati voz, ali popraviti kolo.

Klemen je udrihal in ni gledal kam mahne. »Stoj, no, Klemen!« je zaustavil kovač sina. »Zdi se mi, da si tnilo zabil že globoko v zemljo.«

Klemen je prenehal in debelo zijal. Oče ga je srepo pogledal iznad očal in se jezil: »Samo še nakovalo gleda iz zemlje in ti ničesar ne opaziš?!

»Nekaj se mi je zdelo, da ni prav,« se je opravičeval Klemen. »Fant, kaj bo iz tebe, za šolo nisi, za kovača si pa premočan? Samo za škodo si pri hiši, pa prav za nič drugega,« se je togotil kovač. »Po svetu moraš, doma nisi za rabo.«

Klemen je bil takoj pripravljen ubogati očeta. »Če moram, bom pa šel, samo eno željo mi še izpolnite!«

»Če bo le v moji moči, je radovedno motril Koren svojega sina. »Kar povej, česa želiš!«

Klemen je izbočil prsa in dejal: »Tako veliko kladivo mi naredite, da mu bo tistale bukev za toporišče.«

»Kaj vendar misliš?« se je dobrodušno nasmejal oče. »Pol manjše bi zadostovalo! Dobro, naredim ti ga, samo če ga boš mogel nositi.«

Kadar bom utrujen, bom počival, mislil Klemen.

Klemen je dobil zaželeno kladivo, ki je bilo tako težko, da ga vol ne bi speljal v breg.

Drugo jutro je Klemen navezal culo in se odpravil po svetu. Po kratkem slovesu je dejal oče: »Srečno hodi, pa na dom ne pozabi!« Bratje in sestre so na pragu začudeno gledali Klemena, ki je zavihljal ogromno kladivo na ramo in odrinil v svet. Mati si je brisala solz ne oči in mu mahala v pozdrav. Klemen je zavil za hišo proti dolini. Še enkrat je pogledal proti ljubljeni domačiji, da bi si podobo svoje rojstne hiše bolj vtisnil v spomin. Izginil je za plotom.

(Dalje prihodnjik)

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matic! Na Finsko bi potovala. Vem, da je dolga pot, a izplačala bi se. Videla bi junake, ki tako požrtvovalno branijo svojo lepo domovino. Videla bi tudi, kako jim v teh težkih bojih pomaga smučarska umetnost pri obrambi rodne zemlje.

Erika Jaeger, Celje, drž. real. gimn. I. a razred.

Kateri dogodek je bil najbolj smešen v mojem življenju? Nekoč sem čital Jutro. Na prvi strani je bilo napisano: »Iz Osla poročajo«. Ker nisem vedel, da je Oslo mesto, sem mislil, da je to zagodel tiskarski škrat. Smejal sem se na vse kriplje.

Pibernik Tone, učenec II. a razr. osn. šole za Bežigradom.

Dragi stric Matic! Če bi imela denar bi potovala v Indijo! Najljubši učni predmet mi je zgodovina. V mojem življenju je bil najbolj smešen tale dogodek: nekega jutra sem videla, kako je moj bratec v spanju pljunil v zrak, misleč da je v mene, ker je sanjal, da mu jaz nagajam. Pozdravlja Te

Zdenka Špička, učenka II. razr. dekl. ške osn. šole v Celju.

Kam bi najrajši potoval, če bi imel denar? Če bi imel denar bi potoval, kajti potovanje veseli skoro vsakega človeka, tako veseli tudi mene.

Če bi mogel potovati, bi se mi spoznalo ranlo upanje, ki sem ga skrival v najtemnejšem kotičku svojega srca.

Potovanje to je nekaj nedosegljivega za one, ki nimajo denarnih sredstev, med temi sem tudi jaz. Nimam denarja, zato se ne more uresničiti moja največja želja, da bi odpotoval v Ameriko, ki se mi vidi obljubljen dežela. Stoj! Predaleč sem zažal, nikdar se mi to ne uresniči, moje sanje lete previsoko, kajti brez denarja se ne da v današnjih časih nič doseči.

Klešnik Tomo, dijak Središka ulica 12 Ljubljana-Moste

Dragi stric matic! Napisati Ti hočem zgodovino mojega rojstnega kraja Kamnika. V mestu se vidijo razvaline Malega gradu. V tem gradu je nekoč živel kraljica Veronika. Veronika je bila hudobnega srca. V tistem času pa so bili v mestu trije fantje, ki so bili novomašniki, ter so nabirali darove od ljudi, da bi sezidali kapelico v tri nadstropja. Prišli so k Veroniki in jo prosili za dar. Veronika je odvrnila rekoč: »Zgubite se mi izpred oči. Nočem vam dati daru. Rajši se pri tej priči izpremenim v pol kače in pol človeka.« Ni dobro še izgovorila in Bog jo je kaznoval. Novomašniki pa so le zbrali toliko denarja, da so sezidali tri kapelice. Potem pa so imeli novo mašo vsak v svoji kapelici. Ko je nekoč pasel pastirček ovce na Malem gradu se je priplazila ta pošast. Rekla mu je, da naj udari trikrat s šibo in se bo spremenila v kraljico. Pastirček jo je dvakrat uda-

ril in bila je tako grda, da je zbežal. Mesto Kamnik ima v grbu upodobljeno Veroniko v pol kače in pol človeka. Lepo Te pozdravlja

Grčar Roman, dijak I. d I. drž. real. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Z zanimanjem sem prebral Tvoj natečaj. Ojunačil sem se in sklenil, da odgovorim na drugo vprašanje. Vprašam kateri učni predmet mi je najljubši? Zgodovina mi še najbolj ugaja. Uči nas, kaj se je godilo po svetu pred nami in kako so se naši slavni predniki borili, da bi svojim potomcem priborili zlato svobodo. Zato vedno komaj čakam, da g. učitelj odloči: »Sedaj pa nekoliko zgodovine.« Zdi se mi kot lepa pravljica, da mi še moja babica ne zna povedati lepše. Lepe pozdrave Ti pošilja

Branko Kroflič, uč. III. razr. Vrhnika.

Rešitev sestaviženke

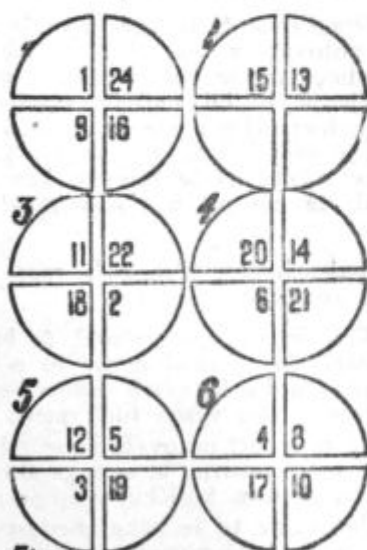

Fig. 4

1. Naš mladi kralj Peter II. 2. Angleška prestolonaslednica Elizabeta. 3. Belgijski prestolonaslednik Baudouin. 4. Siamski kralj Ananda. 5. Mickey Rooney, ki ga mestni otroci dobro poznajo iz risanih filmov. 6. Slavna mlada filmska igralka Shirley Temple.

Magični kvadrat II.

1	2	3	4
	M		
2	M	E	T
3		T	
4	A		

Besede pomenijo vodoravno in navpično: 1. kaznivo dejanje, 2. — 3. možko krstno ime, 4. telesna poškodba.

Rešitev dveh ugank

I.

Zvonik, vsemir, prerez, oblak, potop, reka, trsje, oves, veter, ptica.
Ni vse zlato, kar se svetli.

II.

angel — nagel

Rešitev magičnega kvadrata I

1. Meta, 2. etan, 3. tank, 4. Anka.